

"ישיבישע בלאט" "לאמדעס" ב"דף היום" בשו"ת ומ"מ

דף צו.

רבי יהודה ורבי שמעון בגמרא פליגי והיינו שלר"י התנור מקדש, וקשה הא כיון שסבר שלישה ועריכה בפנים כמו שאמר 'כל מעשיה בפנים' ע"כ שעשרון נמשח וכבר קדושות ועומדות?, עי' קרן אורה, טהרת הקודש ועולת שלמה.

דקתני רבי שמעון אומר לעולם הוי רגיל לומר, דכיון דהוי קבלה מרבתי ולא מקרא אמר לתלמידים שיחזרו הרבה שלא יאבד מהם, תפא"י יכין יא'.

וקרנותיו שבע אצבעות, ומהו קרנותיו, עי' רש"י, וברמב"ם תמו"ס ה' ט' איתא ד'רומה שבעה אצבעות, ועי"ש פ"ח ה"י ובכס"מ שם דהכוונה לגובה הלחם, ועי"ש שהביא את דברי הרלב"ג עה"ת שמות כה' ל' שהקשה על זה, ובלח"מ שם, ועי' תשב"ץ שו"ת ח"א קלד' שפירש דברי הרמב"ם באופן אחר.

זו"ד יה"ז, וביאור הסימן היאך זו"ד מרמז לשתי הלחם, ויה"ז ללחם הפנים עי' שושנים לדוד דהמנין הנמוך הוא לשתי הלחם המעטים, וע"ע תפא"י יא' ד' בועז ב'.

שיהו לו פנים, עי' רש"י שפירש על ב' דברים דפנות וזויות, ועי' תיו"ט איך יש לגרוס לפי זה.

נמצא ארכו ממלא רחבו של השולחן, ועי' מנחת חינוך צל' ב' דמדות הכלים היה בלא הציפוי זהב שהיה בעובי אצבע, ולפי היה ממלא רחב השולחן כמו שהוא בלא ציפוי.

רבי מאיר אומר השולחן ארכו יב' ורחבו ו', וכן פסק הרמב"ם בית הבחירה ג' יב', ויל"ע למה פסק כר"מ ולא כחכמים, עי' כס"מ, תיו"ט, נודב"י מהדו"ת או"ח קכב', ברכת הזבח ומים קדושים לקמן צח.

לא סידור קנים ולא נטילתן דוחה את השבת, וכ"פ הרמב"ם תמו"ס ה' יא', והקשה רעק"א שם בגליון, דהרי מבואר בשבת קכג: שמשנתינו אינה להלכה, דלהלכה מותר לטלטל כלי שמלאכתו להיתר אפילו מחמה לצל?, ותי' דקנים אין להם דין כלי, ועי' פי' הרדב"ז ברמב"ם ומקדש דוד כב' ה'.

תוד"ה שאלו, במה שהקשו התוס' דבנחות מחבת ומרחשת מפורש שטעונות כלי, ולמה צריך ללמד מבישול חטאת ואשם, עי' קרן אורה וחזו"א כה' ו'.

והאיכא בזיכין, עי' רש"י מה שהקשה, ובתוד"ה והאיכא יישב דבריו, עי' ח"י הגר"ז.

ע"ב

תוד"ה לא, הקשו איך יפרש רבי יוסי את הפסוק ממנו למדו חכמים שהי סניפים ללחם, עי' שפת אמת וטהרת הקודש בבאור דבריו.

רש"י ד"ה טמאה, סיים שמצאנו פשוטי כלי עץ המקבלים טומאה בראויים למדרס, וצ"ע מה שייך לכאן שיש לו בית קיבול?, עי' עולת שלמה וטהרת הקודש, ע"ע בדבריהם בתוד"ה לדברי.

מכלל דשולחן בר קבולי טומאה הוא, כלי העשוי לנחת הוא, וצ"ע למה לא מקשה מצד שאין לו בית קיבול, עי' טהרת הקודש ושפת אמת.

ובעיקר דינו של שלחן שאמרינן הכא דהוא כלי העשוי לנחת, עי' בראב"ד כלים ג' א' שמכאן למד הרמב"ם דא"צ להיות של מ' סאה, ועי"ש כסף משנה, מרכבת המשנה, ובמקדש דוד כב' ו', ובבאור שיטת הרמב"ם עי' טורי אבן ושיח יצחק חגיגה כו:.

תוד"ה כלי עץ כתבו דמה שהיו מסלקין את השולחן במסעות לא הופכו לכלי המטלטל, ע"ע חגיגה כו: תוד"ה כלי בשם רבינו אלחנן, ועי' צאן קדשים.

אלא מלמד שמגביהין אותו לעולי רגלים וכו', ועי' שיח יצחק חגיגה כו: תוד"ה שלא למה לא מתבטל הדין של לחם פנים לפני תמיד, וע"ע מל"מ מטמאי מו"מ יא' יא'.

תוד"ה סילוקו, כתבו דהיה חם אז רק למ"ד דנאפה בשבת, ועי' רש"י ותוס' חגיגה כו:.

ותיפוק ליה משום ציפוי, דעת הרמב"ם כלים ד' ד' דציפוי עצמו אין מטמא, ואפילו כלי העשוי ממק"ט כשיש לו ציפוי אינו נטמא, וביאור דבריו עי' פיה"מ כלים יא' ד', ובהלכות שם נחלק עליה הראב"ד במה שציפוי מציל מטומאה, עי"ש כס"מ, ואיך שיישב את דברי הרמב"ם מקושיית הרא"ש שם במשניות, וע"ע מרכבת המשנה, ומרומי שדה חגיגה כז:.

שאני שולחן דרחמנא קרייה עץ, והנה הרמב"ם בית הבחירה א' יח' כתב דהיו עשוין ממתכת, ועי' אבן האזל שם היאך מסתדר עם סוגיין, ועי' תוד"ה שאני כאן ובחגיגה מה היו דין המזבחות, עי"ש מהרש"א, ובטהרת הקודש צאן קדשים ועולת שלמה כאן.

שולחנו של אדם מכפר עליו, עי' רש"י ותוס' הטעם לכך, ועי' מהרש"א ועיון יעקב.

לע"נ הג"ר חיים בן-ציון בה"ג רבי משה זצ"ל נלב"ע טו' כסלו תשעח'
ל"ישיבישע בלאט" מהדורא מורחבת, או לקבלת הדף מידי יום ביומו,
שלח בקשה ל- 7652935@gmail.com ואנו נשלח לכם בל"ג, מידי יום.